

szobába, kézenfogta a zokogó Marikát és Dombay Ferenchez vezette. Nem szólt. Nem beszélt. Csak egymásba tette a két remegő kezét és eltávozott. . . .

Kemény, katonás lépései alatt megdobbant a föld szíve . . .

XXIV.

Az eső megindult . . .

Szürke, végnélküli vonalban kötötte össze az eget a földdel a lehulló víz. S a forró, mindent elpusztító nyár után lábujjhegyen lopódzott előre az évszakok sorából az őszi ! . . .

Dombay Ferencet Justh doktor tanácsára szanatóriumba vitték. A leromlott test az orvosok gondos ápolása következtében lassan visszanyerte erejét, az alapjában véve egészséges szervezet csodát művelt és Marika ujjongva látta a biztos gyógyulást ! . . .

Dombay Ferenc élni akart és engedelmeskedett az anyag hívó szavának . . .

Boldog szerelmük tüze elhamvasztott multat, felgyújtotta a jelent, és beragyogta a jövőt ! . . .

(Vége.)

Büky György.

MÉGIS CSAK IGY SZÉP.

Élettüzem

*nem márványkandallóban ég el,
künt küszködik esővel, széllel.
Magában állja sorsa ostromát
nem tűzparádé szép rajzú roston át.*

*Ha lankad olykor, hamva védi csak,
de tapodásra sercen a parázs!
Keserű füstje mérgesen kicsap,
szikrák sziszegnek, csupa tűzdarázs!*

*De hogyha ködben vándor tévelyeg
keresve enyhet, mentő fényjelet,
akkor fellángol, izzik igazán!
Új kedvet kap a vándor vigaszán.*

*Mégis csak így szép:
nem márványkandallóban ég el,
künt küszködik esővel, széllel.
Magában állja sorsa ostromát,
nem tűzparádé szép rajzú roston át.*

Réz Gyula.